

Septuagesima

1Tm5,3-16

28.1.2024

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od Pána našeho Ježíše Krista.

Introit:

Otec sirotků, obhájce vdov je Bůh v obydlí svém svatém.
Bůh, jenž osamělé usazuje v domě, vyvádí vězně k šťastnému životu;
odbojníci však zůstanou ve vyprahlé zemi.

Píseň: 84

Confiteor: Píseň: 330

Čtení: L10,25-37

Píseň: 573

Kázání: 1Tm5,3-16

Když jsme tento oddíl probírali na biblické hodině, nějak jsme se neshodli nad tím, jestli se tento oddíl hodí do dnešní doby. I já mám dnes rozpaky nad tím, co říci.

Vdovy nejsou v dnešní době v tak tíživé sociální a společenské situaci, jako tomu bylo ve starověkém světě. Lidská solidarita s těmi, kteří z tragických příčin přišli o svého partnera, je veliká. Vzpomeňme na sbírku pro ženu, která v klánovickém lese přišla o manžela a dvouměsíční dítě. Lidská štědrost v oblasti finanční nebrala mezí.

Tak co s tím textem dnes? Je aktuální nebo jej máme odložit jako něco, co do dnešních dní je naprosto nepoužitelné? Vysvětlit, jak tomu bývalo s vdovami? Mám za to, že některé důrazy svědka víry v přečteném textu mají i dnes své místo ve sborovém životě.

Pečuj o vdovy, které jsou skutečně opuštěné, doslova, které jsou skutečné vdovy. Jak tomu dnes rozumět? Myslím, že jsou to lidé, kteří kromě modliteb o pomoc k Bohu nikoho nemají. Víím, že lidí, kteří žijí skutečně osamoceni, je v naší společnosti mnoho. Přesvědčuji se

o tom, když procházíme malešickým lesem, kde sídlí bezdomovci, nebo při rozdávání potravinové pomoci.

Možná, že to byla jejich volba. Možná, že neměli takové štěstí, zůstali sami. Možná, že si za to vše mohou a naši pozornost odpuzuje jejich chování. Nicméně z pocitu zodpovědnosti za společnost se křesťan nemůže vyhat tvrzením, že každý si svého osudu je strůjcem.

Honoré-pečovat, tak zní latinský překlad. Latinské honoré nám vniklo do našeho světa. I my bereme honoráře za své vykonané dílo. Pečovat tedy znamená dávat těmto lidem patřičnou úctu, ale i materiální odměnu. Honorovat je.

Pro společenství jsou rodiny důležité. A nejde jen o společenství rodiny jako takové, ale i společenství církve. Nejde se starat jenom o rodiny s dětmi a dělat jim prostor. Je důležité mít na zřeteli i ty, kteří žijí skutečně osamocně.

Nejde o to, abychom těmto lidem projevovali jen soucit, ale praktickou odměnu a úctu. I oni patří do společenství církve, a i nad nimi má církev držet ochrannou ruku. I za ně se má církev nejen modlit, ale uskutečňovat pravé skutky milosrdenství jako náš samaritán na své cestě za obchodem.

Myslím, co je důležité v tomto napomenutí, je ten důraz na to, aby tito lidé nevypadli ze společnosti, aby měli zastání. Pisatel nabádá, aby církev-sbor měl v patrnosti sociálně slabé a potřebné.

Kdo se nestará o své blízké, a zvláště o členy rodiny, zapřel víru a je horší než nevěřící. Poměrně tvrdá slova. Avšak mám za to, že víra a prosociální chování je páteří církve.

Víra v Ježíše Krista se propisuje do úcty k těm, kteří nemají takové štěstí ve svém životě a zůstali nejen opuštěni, ale mají sociální nouzi. Církev i náš sbor se snaží na tomto poli pracovat. Církev založila Diakonii. Když se ve sborech dějí sbírky na podporu nejen církevního provozu, ale i potřebných, má nám to připomenout prosociální solidaritu.

Pamatujme však na toto napomenutí, když promýšlíme sborovou práci. Má sbor honorovat i ty, kteří zažívají netečnost společnosti? Kterí si z pohledu společnosti svůj díl honoráře nezaslouží?

Dva protimluyv následují po tomto napomenutí. Vdovy mají zůstat samy a konat skutky dobroty, tedy něčím se zaobírat nebo se vdát, a konat též skutky, které mají smysl.

Dnes možná bychom toto napomenutí mohli shrnout v jedno. Jednoduše těm, kteří jsou osamoceni a neví, co se svým životem, umožněte, aby konali něco užitečného. Něco, co naplní jejich život.

Jedno napomenutí z této řady napomenutí je však závažné. Toto napomenutí berme nejprve pozitivně. Uvnitř rodiny, církve se chodí po návštěvách. Ale nejen uvnitř církve. I Ježíš vstoupil do domu těch, ke kterým bychom možná jen stěží zabloudili. Ve společenství, sboru se chodí na návštěvy. Avšak pozor. Tyto návštěvy mají svá pravidla. Nejsou zbytečným tlacháním. Nejsou též o roznášení drbů. Jsou tu proto, aby obou stranám přinesly užitek a povzbuzení k víře.

Dnešní text byl zvláštní svou etickou situační ohraničeností. To je potíž víry. Někdy nedává jasná etická pravidla. Rozhodnutí pro a proti je na nás. Doba starověku, doba vdov, sirotků byla jiná. Byla však aktuální. Možná, že se na tyto lidi zapomínalo, byli vytlačováni ze společenství sboru. Sbory hledaly, jak jejich sociální, společenskou roli usnadnit, zlepšit, jak se k nim postavit. Sbory po celé Malé Asii si tento oddíl četly a pravděpodobně se snažily hledat svou cestu, jak pomoci těm, kteří jsou na okraji společnosti.

I my, jako křesťané jednadvacátého století, hledáme odpovědi na to, jak se projevuje naše víra v reálném životě. I my jsme postaveni před úkoly, výzvy. I nám je z víry dáována síla k tomu, abychom rozeznávali situace těch, kteří nějak vypadli z rodiny společnosti či z rodiny církve.

Pane, prosíme, dej, ať se nezaobíráme zbytečným tlacháním. Prosíme, dej sílu k tomu, abychom dovedli konat skutky milosrdenství bez toho, abychom si dělali zásluhy. Víím, že tobě, jen tobě patří čest a sláva, bez tvé pomoci a požehnání nezmůžeme nic. Prosíme, požehnej nám, kdykoli se zamýšlíme nad pomocí potřebným.

Amen.

Píseň: 763

Poslání:

Kdo nenese svůj kříž a nenásleduje mne, není mne hoden.
Kdo nalezne svůj život, ztratí jej;
kdo ztratí svůj život pro mne, nalezne jej.

Požehnání:

Sám Pán pokoje ať vám uděluje pokoj vždycky a ve všem.
Pán se všechněmi vámi.

Píseň: 411